

RENAIXEMENT

Adherit a la Unió Catalanista

SURT ELS DIJOUS

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per totes nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes, per estatuir la legislació civil i per el règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ser arbitres de nostra administració.

Que siguin Catalans quants a Catalunya desempenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions e impostos per contribuir als gastos generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintos o lleves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Essent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el dever de cooperar-hi tots els Catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme Català, qualsevulga que siga llur pensar i sentir en matèries **religioses, polítiques o socials**.

DIUEN QUE ANIREM TANT BÉ...!

Si haguéssim de fer cas del dir de la gent i sobre tot del dir dels interessats en fer dir a les gentes lo que diuen, Catalunya se troba actualment en el millor dels móns. Els governants de l'Espanya opressora i centralista, els hereus de Felip V i el Comte-Duc d'Olivares, han envainat els sabres, i convertits, els polítics tots, en vassalls de la nostra Catalunya, estàn disposats a satisfer totes les nostres aspiracions, a complaure tots els nostres desitjos, a rubricar tots els volers dels Catalans... Aixís ho diuen els telegrams que de Madrid envien i d'aqueixa faisó ho comenten els diaris de la nostra Terra.

Emprò an a mi, que no crec en les paraules, ni en la sinceritat, ni en la bona fè dels professionals de la política, perquè els seus fets els contradiuen cada día, m'hauràn de permetre, i el bon llegidor aixís m'ho dispensarà, que estimi la situació actual de Catalunya com la més perillosa, com la més greu de totes les situacions per que ha passat des de son esclavatge.

Fà ben poc temps que encara tots estimàvem necessaria l'acció enèrgica, ferma, vibranta, contra el centralisme espanyol que'ns vexava en nostre dret, que escarnia nostra llengua, que'ns defurava en la vida ascensional per a l'assoliment de la integritat del funcionament

de la propia vida. En fà menys encara, que'l Madrid polític se revoltava contra Catalunya pel sol fet de posar-se a discussió en el Parlament un projecte de Mancomunitat de Catalunya sortit, i caldrà fer aquí esment, —perquè hi han molts catalans flacs de memoria i molts d'altres catalans interessats en borrar-la del tot — que en el Congrés se li feu una guerra a mort, i que si allà hi surà fou per l'imposició personal i política d'En Canalejas; qual projecte ha quedat després encallat en el Senat per l'oposició de la majoria de senadors, pertanyents, per cert, a l'agrupament polític que ha promulgat el real decret.

Davant d'aqueixos fets contraris a les aspiracions, a les minces aspiracions de Catalunya incloses en aquell projecte, fets realitzats no fa encara tres mesos, sembla que no hauria d'haver-hi lloc a dubtar de la sentimentalitat centralista, anticatalana, dels polítics de l'Espanya. I per alguns catalans, dissortadament, no sols existeix el dubte, sinó que emportats per uns més o menys exòtics cants de sirena, afirmen, sostenen i a plè pulmó pregonen, que'ls polítics de l'Espanya ens volen tant, que'ls odis són acabats, que'l corn de l'abundancia espanyola serà vessat damunt de Catalunya, i que, amb humilitat cortisana, hem de doblegar l'espinada davant d'aqueix Estat

que tant ens estima i està disposat a tot lo necessari per a satisfer les nostres necessitats col·lectives. Es per això, que no entenc, que no sé veure què pot haver obrat aquest miracle capgirant en tres mesos els cervells de l'immensa majoria dels polítics espanyols i trasbalsant en el mateix curt temps tantes consciències polítiques!

I els «hàbils» de Catalunya, els «oportunistes» catalans, els apòstols d'aqueixa creuada que anomenen d'acostament d'Espanya a Catalunya i que de fet devé d'absorció de Catalunya per l'Espanya centralista, ens mostren un reial decret que parla de la Mancomunitat. — Heus-aquí la prova del triomf de la nostra política, del nostre «oportunisme» diuen!

Parlem-ne d'aquest decret, d'aquest triomf i d'aquest «oportunisme».

Fins el dia abans de publicar-se'l reial decret autoritzant la Mancomunitat, les Diputacions «provincials» de Catalunya podien, dintre la llei vigent, posar-se d'acord en totes aquelles qüestions que afectessin comuns interessos, i podien també, sense cap temença, demanar a l'Estat la delegació de tot quant tinguessen per convenient. Amb el tant bombejat reial decret, és cert que potser hi hagi una més llibertat de reunió i que se li pot donar el nom de Mancomunitat Catalana, però no és menys cert que no té ni una engruna més d'atribucions en cap ordre, i que, en canvi, en l'article decretat hi consta que la Mancomunitat se pot disoldre no tantsols per els acords que prengui, sinó també per lo que *proposi*, i lo més greu encara: per la voluntat de qualsevol govern amb tantsols pretextar que dels acords o propostes en poden deduir algun perill per a l'ordre públic o els interessos de lo que ells entenen per nació. De manera que lo que'l catalanisme que ara s'usa ne diu un triomf de Catalunya, és l'haver lograt que lo que abans se podia acordar, demanar o proposar sense cap por, d'ara en avant tindrà el frè d'aquest decret que sense concedir-li altra cosa que l'ús d'un nom, l'amenaça de mort abans de neixre.

I jo, que voldria alegrar-me, que la meua ànima catalana i el meu esperit implacablement català me demanen dies joiosos per la Patria; que gaudeixo de les seves alegries i ploro les seves penes; que malgrat tot soc optimista, car espero veure integralment triomfanta la idealitat catalana, d'aquest decret ne sento una fonda pena, perquè en ell hi veig l'iniciació d'una molt vella tàctica de la política impe-

rialista. «El Comte-Duc d'Olivares sempre li burxa l'orella» diu el nostre Himne, i jo crec que'ls concells que l'Historia ens conta que'l Comte-Duc donava a Felip V, avui hi ha qui també'ls dona als representants del centralisme. Amb la nota més greu de que el qui segles enrera els donava se deia Pérez de Guzmán i de Pimentel, i els que avui «burxen l'orella» porten, per desgracia nostra, noms ben catalans i llueixen denominacions que enlluernen als esperits senzills.

I en quant al triomf de l'«oportunisme», cal no més fixar-se que a l'ombra de la promulgació d'aqueix decret s'hi feren simultaniament els nomenaments d'alcaldes de reial ordre en la forma de tots sabuda, que en la primera reunió de la Mancomunitat tots els diputats que parlaren ho feren en castellà, i que a la seva ombra també s'hi preparen totes les trampes electorals que per les properes eleccions s'anuncien. Aquest afer, i no pas el reial decret, és el veritable triomf de l'«oportunisme».

Es per aquest seu actuar, que sempre ha sigut el mateix, que no hi crec en l'estimació que'ls polítics espanyols sentin per Catalunya. Se pot creure en la sinceritat que pogués dictar el decret de Mancomunitats ni en la bona fè que'ls pugui guiar en son manteniment i progressió, quan els mateixos que l'haurien d'amparar i protegir mantenen ferma i amb persistència apliquen l'incivil llei dita de jurisdiccions?

Al meu veure, nó. Els que tinguin prou coratge, que s'alegrin i aplaudeixin als que asseguren que anirem tant bé!...

FRANCISCO X. CASALS I VIDAL.

En els moments d'ara, que's ressent

RENAIXEMENT

com cada any, de les inevitables desercions dels que's cansen fàcilment de les coses, recomana als seus amics, que procurin obtenir algunes adhesions, fins a nivellar, al menys, la nostra llista de sotscripció.

CATALANISTES DE L' INTRANSIGENCIA:
UNA GRACIA D'INTERÉS PER L'IDEAL

Cantars patriòtics

A l'eminent poeta Apeles Mestres

Hi havia tanta dolçor
en les cançons de ma Patria
que, sentint-les a cantar,
m'entrava al cor l'enyorança.
De petit, de petitet,
la mare me les cantava
arruixant-me amb sos petons
amorosament les galtes.

Ben diferents avui
torno a sentir les corrandes,
volen ser com les d'ahir
prò no hi tenen cap semblança.
De tan estranyes que són
el poble no vol cantar-les;
no les poden pas cantar
an els seus fillets les mares.

Tonades, d'ont heu vingut
tan poc sentides i franques?
aixís volen fer sentir
tes coses, ma terra aimada,
un estol de rossinyols
que no més per cantar canten?
Per dar-se gust ells amb ells
dins una fúnebre aubaga?

Aquestes cançons d'avui
no'n fan venir d'enyorança;
aquelles altres d'ahir
plors i tot ens arrencaven,
plors que brillaven pels ulls
com si fos la mateixa ànima,
l'ànima que més fort sent
com més clarament li parlen!

FIDEL RIU I DALMAU.

Manresa 20 Desembre 1913

L'ideal avença

AQUEST ideal nostre avença, i no caldrà viure molt temps per a veure'l integrat per tots els estaments del nostre poble, que's va desvetllant i sentint-se més català cada dia i ensem esdevé més sentimental, més humà; com la progressió ascendent va espiritualitzant les masses, es pot dir ja sortosament, que l'ideal avença amb petjada segura.

Els passionals va-i-ens de la política catalana, d'uns quants anys ençà, han creat com un caos, que s'accentua cada vegada d'una manifestació col·lectiva en la que porta la veu una de les nostres fraccions polítiques o en toca les conseqüències; perdua d'unes eleccions, deserció d'algú, o alguns, sol·licitut no satisfeta per l'estat, desaparició d'un organisme catalanitzant, etc.; aquests fets naturals, deixant en les multituds un llevat de pessimisme que en el petit cercle crític fa esdevenir somorties activitats i adormeix iniciatives.

D'aquest resultant ne pateix, esmaperdent-la, la super acció nacionalitzadora, indisciplina l'estol de cooperadors al despertament català i feconda els maleïts personalismes, encomanant-nos potser irreflexivament vicis dels sistemes que amb nostra actuació volem combatre; això debilita la causa i retarda el veure realitats.

Malgrat tot, l'ideal enlairant-se d'arràn de terra, teatre dels petits fets entrebancadors, avença.

El nostre, com tots els pobles, no és amic de gran esforç mental, per anar a l'assimilació d'una idea, i és potser més que cap altre predisposat a sentir; per això l'ideal avença i avençarà solament, fent afirmacions, fent obres.

Les idees per assolir estats dinamogènics, necessiten consolidar-se en el cor i en el cervell dels homes, i el mateix lloable, emprò potser equivocament anhel de cercar constantment formes originals d'actuació, és també un greu perjudici, perquè ens fa sovint semblar papallons saltant de flor en flor, sens aturar-nos damunt de cap, d'on potser n'haguerem pogut treure tota la dolçor gaudint de la bellesa, tot donant-la a tastar als indiferents que poguent ésser amics esdevenen enemics; per això el nostre bellugueig sovint passa per les gentades com les ones damunt les boies, sens fer-les moure del seu lloc.

L'himne, el bell poema amb el seu ritme de super expressió sentimental d'aquest ideal

nostre, quan entra al cor, no'n surt ja, i va creant poc a poc esperits selectes que cada h  d'ells treballa persistentment en la quietut de la llar, en el quotidià formigueig del viure, en l'an lissi momentani d'un fet, i de quan en quan uns pocs d'aquests esperits selectes es junten i naix una obra, una afirmació.

No cal enumerar les comptades afirmacions, tots les sabem les obres del nacionalisme; no volem afalagar a ningú, que no mereix aplaudiment el compliment d'un deure; repassant la memoria els catalanistes els trobem tot seguit els fets que són una afirmació, una pedra del fonament del gran edifici que anem bastint, imitem lo bé i passem indiferents aprop de lo dubr s; aixís cada dia veurem més obres i aixís veurem que l'ideal avença.

J. GRANT I SALA.

L'espanyolisme

ELS reviscolaments caciquistes i les monstroses pràctiques de la política clàssica, són arreu de Catalunya manifestes, merc s la reeixida d'aquella política normal i característica en la vida de l'Estat espanyol, i en la qual política és basat el seu sosteniment, i, en gran part, el nostre esclavatge: l'absoluta supeditació dels homes de Catalunya i de la Nació Catalana a aquest imperi en runes, l'unitat amb el qual, malgrat els drets de la força, ens en separa tot un munt immens de grans agravis històrics i presents. Sota'l Govern Dato, com baix el governament de qualsevol estatista espanyol, se burla la voluntat popular, com el cas de Pineda, o se nomena arcalde de R. O. a un home acusat en un expedient governatiu, de malversador dels interessos comunals, i que ha tingut quasib  paralitzada l'acció municipal de la ciutat aon  s nomenat per espai de dos anys, amb una obstrucció constant, venjant-se aix  de la pública descalificaci  soferta, en l'ordre moral, la seva anterior actuació del càrrec al qual se'l reintegra: arcalde de Manresa. Es avui que, com ahir i com mentres romanguem sota l'Estat actual, se poden donar casos com el de Capellades, l'arcalde caciquista de la qual vila, té sotsm s l'actual Ajuntament a una mena de dictadura, fent i desfent al seu voler, i no convocant en son día, als regidors elegits darrerament, ni als que cessaven a primers d'any, quedant aix  senyor i major de Capellades. I, per aca-

bar, citarem l'intriga que contra el diputat catalan ssim senyor Maci , s'està covant a la població de les Borges Blanques. Contra la voluntat de tot el poble s'ha nomenat arcalde de R. O. a un carlí, en Masses, el qual sembla que té la missió de desbancar an En Macià a les futures eleccions legislatives. Mes, sembla que aquesta facecia no 'ls sortir  com creuen els que la preparen, puix, que tot el poble de les Borges Blanques ha demostrat estar al costat d'En Macià, ara i sempre, i molt més, després de la seva honrada actuació de diputat en el Parlament, en aquell Parlament que tantes minvades de catalanitat i que tants renunciaments suposa a molts d'altres, electes pel vot i confiança dels catalanistes. No hi ha dubte que, precisament per x , per l'honrada i catalan ssima actuació d'En Macià,  s perquè s'acut a l'intriga, procurant deixar-lo sense representació, creient-se que amb això conseguiran deixar-lo sense prestigi.

Aquesta és la norma política espanyolista. Aquesta és la fais  governamental característica de la vida i del poder de l'Estat espanyol. L'història d'Espanya, com que no termin  a Flandes, ni a les Antilles, continu  encara.

OM.

Un concell

JA feia estona que tenia la ploma als dits i engargotava quartel·les per RENAIXEMENT, que unes darrera d'altres anaven a parar a la paperera sens que cap dels temes iniciats m'agrad s prou: els uns per mancats d'actualitat, altres perquè amb mon casul  dir fugien d'aquest estil literari, d'aquest lèxic català que pot dir-se del món de les lletres, puix que si bé és català i ben dit, usa una munió de termes i depura amb tanta cura el llenguatge de botiga barcelonina, que fins als mateixos escriptors els té de fer l'efecte que no escriuen en sa pròpia parla, i alg ns d'ells tampoc usen en familia la parla de les quartel·les. Ja que fins alguns usen l'armoniosa per estar per casa, tal volta per a entrenar-se millor per quan arribin all  aon van, ja que no tots anem a la finalitat del Catalanisme.

Estava doncs tentant de quin tema enamorar-me que sens ésser gastat oferis certa novetat i que sens incorrer en el dilettantisme catalanesc no fos per aix  f ra de nostra tasca patri tica, quan entra a veure'm un amic d'a-

quells que com els estels amb cua sols se deixen veure de tant en tant, i vingué en bona hora a donar-me pastat el tema que no trobava.

—Ola, noi! veig que les penes no logren aprimar-te!—va dir-me—I la feva esposa? i la canalla? Ja ho sabs que he enviudat? Un dengue, noi, un dengue! ja fa dos anys... i mira, sol amb aquesta nena!

Jo no sabia pas a quina de llurs exclamacions i preguntes respondre primer, quan va seguir:

—I els maldecaps que'm donat! Figura't que ja té set anys i mig i no li trobo cap escola bona. Les poques que ensenyen català son lluny de casa. Com que'ls homes de lletres de nostra corda s'han curat molt de produir pel públic il·lustrat i major, en elles hi manquen textos de geografia, física, agricultura, etc., i sols una munió de gramàtiques i llibres de lectura poden servir als infants, i encara amb això de les normes, tot aquest pilot de lletra impresa esdevé una troca sens sentaner pels qui pretenguin aprofitar aquells textos. He tentat les monges, mes li varen donar a la pobre criatura de bella entrada 9 llibres, puix digueren que com és tan desenrotllada tenia d'anar amb les mitjanes, majorment poguent fer-ho (volien dir poguer pagar), puix la mitjana és classe de segona, i la factura, noi! 9 llibres, cartipaos, carpetes, cuixí de puntes, piano, labors, telers de brodar, pintura, que sé jo! Jo, infeliç, deixava fer (tenen tanta anomenada!) Fins que regirant el sanatóx vaig veure que dels 9 llibres, 5 eren *Religión, Historia Sagrada, Urbanidad, Doctrina Cristiana i Religión demostrada*, i 4, *Gramática, Aritmética, Historia i Geografía*. Es a dir, 5 que pertanyen a la divinitat i 4 a la humanitat, i aquests tots del mateix autor, un nom inconegut, i guarda que per ésser autor de 4 llibres elementals de 4 diferents matèries, cal que fos un sabi d'universal nom, ja que sols essent coneixedor a fons d'una matèria, pot un hom atrevir-se a escriure compendiat i amb succés un mètode comprimit i concís per fonament de cada ensenyança. I ara ve'l bó, noi, ara ve'l bó! A cada llibre hi ha una noteta que diu: *Libro del Alumno*! Això fou una revelació per mi.—Es clar, vaig dir-me, que per tant deu haver-hi una edició especial de cada un que deu ser *Libro del Profesor* i que deu facilitar que una noia mitjanament llegida i que per una o altra causa s'ha fet religiosa, en tenint el *Libro del Profesor*, pot estalviar-se el bagatge

d'estudis preliminars, de carreres llargues i costoses i servir lo mateix per donar lliçons d'història que de física, fent aixís greu concurrència a mestres que no sabent aquesta drecera s'han passat la joventut per les Normals. Mes figura't tu quina sorpresa! a l'últim full de la geografia hi vaig trobar una col·lecció de gravats representant varis animals encapsalada amb el títol *Animales*, i sota de cada gravat *elefante, rinoceronte, asno, oso*, etc., etc., i el darrer de tots, quin animal diries?... El *diamante!!!*... Excuso dir-te que no li he deixat tornar i he pensat venir a demanar-te concell. No podent fer-la anar a l'escola catalana perquè ho ting lluny i no puc fer-la acompanyar cada dia 4 cops ni pagar pensions i gastos de tanta consideració, tu què faries?

—Una hora diària si volem tots la podem disposar i més per un fill a qui cal amonstrar en català no havent escoles. Per altra part, l'atenció dels tendres infants, lo més que pot fer és estar l'hora fixa. Doncs bé, tu que has estudiat bé prou i ben aprofitat, perquè no has d'escriure als reis que't portin tot un material d'escola i diàriament donar una lliçó a ta filla, que podrà dir que deu la vida als seus pares, sa nodrícia d'alletament a sa dolça mare (q. e. p. d.) i el desenvolupament de son esperit a tu? Perquè no has d'ésser tu que sens prejudicis i preocupacions l'inicis a l'investigació i coneixement de les coses de la vida? Pensa que una lliçó diària permet agafar sis assignatures a la setmana i una de moral les festes. Doncs 52 lliçons, una per setmana, durant l'any, vols dir que no abastaran per a veure tota la matèria de quiscuna? I... d'un any a l'altre te serà difícil a tu que ets instruit ensenyar repassant no sols lo que sabs, sinó fins lo que podries aprendre? Pensa que a més d'una filla te faràs una amiga, i que per més endavant, de la dòna sies parent de llevant i de ponent! Ara per les labors no't faltaràn costureres, planxadores, brodadores que li ensenyin, sinó coses d'adornament, les de profit més indispensables, i més endavant recursos no't mancaràn per a arrodonir una instrucció amb tanta cura portada.

Una encaixada de les d'alta presió va indicar-me que acullia el meu concell, i la vivor de sos ulls, la decissió i entusiasme amb que se la feia seva.

Tu, llegidor, pare de família i catalanesc, a qui tal volta ha preocupat sovint aquest problema, diguem: que li hauries aconsellat?

MACEO.

LA CATALUNYA HEROICA

ELS SETI I BLOQUEIG DE BARCELONA-1713-1714

Del 9 al 15 de gener de 1714

Dia 9 de gener

La plaça feu alguns disparats des dels baluards, no ocorreguent, excepte del foc de guerrilles entre Caputxins i Mas Guinardó, res de particular.

Dia 10 de gener

Els fusellers, com de costum, sortiren a escaramusar-se a la línia de circumvalació, atacant i retirant-se a mida que eren atacats per forces superiors; la pèrdua de la plaça consistí amb la del alferç En Joan Deve, i de alguns fusellers.

Es reberen noves favorables del país, divulgant-se la veu, de que a la part del Panadés i La Sagarra, s'havien aixecat moltes partides, a conseqüència de la irritació que havia causat la tirania i insuportables contribucions imposades per l'enemic. Confirmaren aquesta nova dos desertors d'infanteria i per alguns paisans que entraren a la plaça, se sapigué que per la part de Vilafranca, havia tingut lloc una sagnanta topada.

Del campament, sortiren dos forts destacaments vers el Panadés; n'obstant al arribar a Martorell reberen contra ordre, retornant a entrar a les trinxeres.

La 9.ª de guerra acordà pagar a En Francesc Rosinés 4,000 lliures, per als oficials i soldats de la nova lleva, que s'organitzava per a la defensa de la Ciutat.

Dia 11 de gener

Per ordre del general Villarroel, a les dues de la matinada, se dispararen dues canonades, a fi de cridar l'atenció de l'enemic, mentres 40 valerosos cavallers atacaven llurs files. Aquesta estratagema favoregué l'entrada de 200

moltons que donà per resultat dita alarma. Les bateries de tots els baluards feren foc seguidament, no donant l'enemic, senyals de vida.

A conseqüència de les noves que l'enemic pogué rebre de l'alçament de alguns pobles del Panadés i d'altres parts, prengué la precaució de formar dues línies en son propi campament, amb molta vigilància durant la nit; la una per a repelir tota tentativa de la plaça, i l'altra a l'aguait que pogué sofrir de la muntanya, per la por que tenia d'ésser atacat per una i altra part.

Entraren a la plaça tres desertors, un dels quals amb armes. Aquests confirmaren l'aixecament del Panadés, i que'l veïnat d'aquell pla, abandonaven les llars, preferint divagar lliures per la muntanya, que quedar esclaus en llurs cases, víctimes del tracte crudel de l'enemic.

Dia 12 de gener

A l'apuntar el dia una partida de fusellers de la guardia de Santa Madrona, intentà sorprendre el cordó que l'enemic havia construït recentment sobre la colina de la muntanya, llogrant son objecte i fent retirar la gran guardia que tenia allí posada amb quelques baixes.

L'enemic traslladà els dos canons que tenia a can Navarro, entrant-los al campament i col·locant-los a la vinguda del camí reial, recelós de qualche sorpresa per part dels somatens.

S'escampà la veu per la Ciutat, de que a Mataró s'anaven reunint les petites guarnicions que l'enemic tenia per el litoral, per la por que li causava l'aixecament dels paisans. Així mateix correu la veu, de que a la vegueria de Vic, els paisans havien pres les armes, cansats dels atropells que venien sofrint per part de l'enemic.

En aquest dia se celebrà la solemne benedicció de les banderes del regiment de Santa Eulària, a qual cerimònia hi acudí una nombrosa multitud; acabat l'acte, dit Regiment feu tres salves reials. El marquès de les Navas, que era son coronell, donà amb aquest motiu un esplèndid banquet al qual hi assistiren els generals i oficials superiors.

En aquest dia, a conseqüència d'una consulta que la Ciutat havia fet a la Junta de Teòlegs, respecte a que atenint les afflictives circumstàncies en que's trobava la Ciutat, acordés dita Junta que'ls eclesiàstics contribuïssin al sosteniment del setí i defensa de la Capital, i al mateix temps dongués dictamen, si's podia fer us de l'argent de les esglésies.

Dia 13 de gener

Els fusellers i paisans embestiren als cordons enemics, entaulant-se, com era natural, escaramusses que no portaren cap resultat favorable, ni a la una ni a l'altra banda.

Montjuic i la plaça dirigiren llurs dispare, contra el fortí construït en el turó de Montjuic; la bateria de Gràcia respongué, però molt debilment, no ocorreguent res digne d'ésser esmentat.

Entraren a la plaça set desertors d'infanteria, confirmant aquests la nova de l'aixecament del Panadés, afegint que'l veguer de Vilafranca havia sortit amb una companyia de granaders en persecució dels somatens, mes aquests en una emboscada havien fet rendir les armes a dita companyia.

El primer batalló s'encarregà de la guardia de les portes, el quart dels baluards i mitges llunes, pujant a Montjuic el sisè per a guarnir el castell.

En Fèlix Nicolau de Monjo tornà a encarregar-se de Major de la Coronela, i l'il·lustre Comte de Camprodón el de comandant del segon Batalló.

La 24.ª de Guerra acordà fer un prec al Vicari General per a que aquest el fes al clero, a fi de que tan respectable classe, contribuís als gastos de la guerra; an aquest fi se nomenà al síndic, per a que, en nom de la Junta, se personés amb el Vicari General i li parlés sobre aquest important assumpte.

La ciutat pagà en aquest dia 15.000 lliures al clavari, per els salaris dels catedràtics de la Universitat, oficials de cà la Ciutat, etc., i 4.000 per a gastos de guerra.

Dia 14 de gener

Un destacament de fusellers atacà la casa d'En Regàs, casa que ocupaven els enemics, els quals refusaren amb valentia dit atac, havent-hi molt foc per una i altra part.

Des de Sarrià al Mas Guinardó hi hagué bastant moviment d'infanteria i cavalleria, contra la qual dispararen la plaça i Montjuic.

A la ciutat, arribà la positiva nova de que a la part de Moya, havia sigut derrotada una força enemiga de 50 cavalls.

Entraren a la plaça cinc desertors, els quals asseguraren que al camp corria la veu, de que'l paisanatge a les vores de Balsareny, havia derrotat una partida de Miquelets acapdillats per el veguer de Berga, essent la major part passats per les armes.

El segon batalló montà la guardia de les portes, i el primer als baluards i mitges llunes.

Dia 15 de gener

El mateix destacament de fusellers del dia anterior, tornà altra vegada a atacar amb més energia la casa d'En Regàs; disparant contra la mateixa el Castell.

A la vessant de la muntanya s'entaulà també una petita escaramussa, resultant amb quelques baixes a l'una i altra banda.

Durant la tarde s'observà alguns focs cap al Vallès, i en direcció del convent de l'Hebron.

Les fragates de la ciutat arribaren al port amb un gànguil carregat de queviures apresat a l'enemic.

Entraren a la plaça, quatre desertors.

A conseqüència de certs avisos que En Villarroel i el Conceller en Cap reberen de que l'enemic no solament feia quelcun moviment, sinó que també estava sobre les armes, i tement dits quefes que l'idea de l'enemic fos atacar el convent dels Caputxins, prengueren immediatament les precaucions, ordenant que tant la Coronela com les demés tropes, se posessin sobre les armes, a qual fi a les 8 de la nit els ajudants del Conceller en Cap passaren avís a les companyies del quint batalló, per a que formessin seguidament a Sant Francisco de Paula, i el primer a Santa Agna, a quals punts permanesqueren dits batallons fins a les 6 de la matinada següent, a qual hora reberen ordres del major de la Coronela per a retirar-se veient que l'enemic no havia intentat res contra lo que's creia.

Les viles isolades

Fragment de l'Elogi de vida nova

Oh pobres viles, totes callades,
com gaviotes d'emblanquinades;
viles petites que aquest matí,
a l'hora d'aua per mon camí,
tristes, llaugeres, haveu creuades:
jo vos envege, viles callades!

Per a vosaltres, ací isolades,
els anys, els segles passen debades;
res vos afecta, res vos commou,
que al cap heu d'ésser lo que ara sou:
viles petites, viles callades,
jo vos estime per isolades.

Sé que heu trobada, per més dolcesa,
una llegenda d'una primcesa
de carn d'escuma, d'or el cabell,
que'n el altíssim antic castell
morí d'angunia per sér promesa.
Una llegenda tota dolcesa.

Quan lluna clara les platges besa
no hi ha en les viles qui no li resa
a la primcesa de carn de neu.
Si no és primcesa, l'oblit fou meu,
mes sé una historia per tots depresa
quan lluna clara les platges besa.

Sé que les dónes són marineres,
que tenen llavis semblant cireres
i riuen tendres als peixcadors.
Sé que ses reixes omplin de flors
i a l'amanèixer volen llaugeres
cercant les barques, les marineres.

Sé unes tonades ben falagueres
que'n primavera canten plaenteres
totes les dónes per festa gran,
i quan rondalla los fadrins fan
repleguen d'elles flors finestreres
amb les tonades tant falagueres.

Potser en època de llunyanía
guerres de raça vos juntaría
amb iguals ansies i odis iguals;
potser tingueren, sants ideals
que la sang vostra n'imposaría,
mes... fou en època de llunyanía.

Quan vostra platja, tota armonía,
creua un tren ràpid a cada día,
els que viatgen, per distracció
el nom vos lligen en l'estació.
I potser ara ningú'm diría
quin nom llixqueren, quin nom tenía
aquella platja tota armonía.

Oh, pobres viles, totes callades,
com gaviotes d'emblanquinades;
viles petites que aquest matí
a l'hora d'aua, per mon camí
tristes, llaugeres, haveu creuades:
jo vos envege, viles callades.

Passaràn segles, sempre debades;
heu d'ésser sempre tant ignorades,
ingènues, pobres, petites, soles,
humils i tristes com les violes,
creient en bruixes, creient en fades...
mes jo us estime per isolades!

JACINTO M.ª MUSTIELES.

Valencia

Teatres

Teatre Nou.—Estrena de «L'Homenatge»,
sainet en un acte d'En Santiago Rusiñol.

LI mancava burlar-se d'aquestes bones per-
sones que arriben a saber més que'ls altres,
an En Rusiñol, i com que no és home que s'hi
pensi gaire, ho ha fet tot seguit. Ho ha fet bé?
Ah! això ja són figues d'un altre paner. Ho ha
fet bé, però ho ha fet poc teatral, que no arri-
ba al públic humil—podria dir: el públic d'En
Joaquim Montero—i es clar, hi troben poca
broma.

Sobre tot, per això, s'ha de felicitar al autor
de «L'Hèroe» per haver ridicolitzat als *glorio-
sos* voluntaris de l'Àfrica; allò sol val la pena
d'haver escrit «L'Homenatge» i de fer-n'hi un
de debò, que acabés també amb un «viva En
Prim» com el de l'obra i un discurs d'aquell
arcalde que's dirigeix als super-homes i als
super-dones.

Sabeu que'm penso? que tota aquella barrila
que passa a «L'Homenatge», que ve a ésser
una mena de set *calses* d'amargura pel pobre
interfecte, hauria tingut l'èxit d'uns «Jocs Flo-
rals de Camprosa»—s'hi assembla una mica,
oi Tiago?—i d'un «Pintor de Miracles», a un
públic sense encarinament an aquests *arri-
bas* dels telons d'En Montero, que no s'en sor-
tirà aixís com aixís i que fa molta basarda per
aquestes obres catalanes que s'hi anuncien.

La companyia va fer forces de flaquesa; es-
pecialment en Pedrola i el gran Montero van
complir molt bé, encara que d'aquí uns quants
dies ja jugaràn a veure qui diu menys coses
del paper. Hem de tenir en compte que'ls actors
del «Nou» no són tallats per fer aquestes
obres i n'obstant s'en varen sortir.

* *

Diumenge passat va suspendre's la estrena
de «El Rector de Sant Hipòlit» de l'Albert Lla-
nas que devia tenir lloc a l'Ateneu del Districte
Segón, encara que, no sé com n'hauria pogut
parlar detalladament, quan en aquella casa,
plena d'espectadors en aquestes diades, no te-
nen la finesa d'enviar-nos cap invitació, com
si's tractés d'una mena de càn Franquesa amb
aficionats.

ANDREU MAURÍ.

ACCIO CATALANISTA

Inaugural de Curs de la A. N. C.

LA inauguració de tasques d'aquesta patriòtica entitat, tingué lloc amb gran esplendor la vetlla del 10 dels corrents.

Prop de les onze començà la sessió, trobant-se el saló d'actes curull d'entusiasta concurrencia, entre la qual s'hi trobaven representants de moltes entitats nacionalistes, i ocupant l'estrat presidencial els senyors Dr. Martí i Julià, Casas, Casas i Briz, Cardona, Saboya, Durán, Salat i Marsans. Amb breus paraules obre l'acte el Sr. Casas, oferint la presidència al Dr. Martí i Julià, qui passa a ocupar-la en mig de grans aplaudiments.

El secretari Sr. Cardona llegeix les adhesions i tot seguit la Memoria reglamentaria que és premiada amb grans aplaudiments.

El Sr. Saboya, de la Joventut Catalanista, diu que s'adhereix a l'acte en nom de l'entitat que representa, i afegeix que al parlar de la obra de *La Renaixensa* és parlar de l'obra d'uns grans patriotes, i a propòsit recorda les campanyes, els sacrificis i la persistència d'aquells homes. És la primera vegada que parlo en públic, acaba dient, i al fer-ho dec afirmar que a despit dels homes que han girat l'esquena a la Patria, nosaltres estem disposats a donar la vida per Ella, aixís com *La Renaixensa* li dongué tot son entusiasme. (Ovació).

El Sr. Durán, del Casal Martinenc, comença dient:

Al rebre convit per venir a aquest acte, he sentit una gran satisfacció al veure que's tractava de remoure novament el record de l'obra de *La Renaixensa*; però gran hauria sigut la meua satisfacció si en comptes de venir a aquest local per resar una oració a *La Renaixensa* ens haguéssin convocat per portar a cap el propòsit de fer-la reviuire, que tant necessari és per la nostra causa, i especialment per la Unió Catalanista que's troba mancada d'un diari. I la necessitem per a expandir els nostres ideals, aquests ideals extrafets per molts que's diuen nacionalistes.

Penseu que som més del que's creu; després de la fundació del Casal Martinenc, que amb deu mesos d'existència ha lograt arrelar-se fonament, ha vingut la creació del del Districte VI^a, i ja se'n anuncien altres, i fora de

gran necessitat que a cada barri se'n fundés un per a donar una nova orientació a la nostra acció.

Si la nostra joventut se'n pugés al cim del Tibidabo, i amarats de sol, respirant a plè pulmó esguardessin la terra nostra i pensessin que tota ella és flagellada per la tirania, devallaria ràpida per les planuries amb el cor inflat d'amor a la llibertat i freturosos de lluitar per ella. (Aplaudiments).

Amics, la vetlla de fi d'any, deu mesos després d'haver fundat el Casal, amb més fè, amb més entusiasme que mai, jurarem donar la vida per Catalunya. (Ovació).

En P. Pascual llegeix un treball del senyor Franquesa i Gomis, extret d'una inaugural de curs de «La Lliga de Catalunya» que avui té aixís mateix una gran actualitat.

El senyor Marsans, diu que ell és un dels més indicats per a parlar en aquell acte, puix que malgrat no haver figurat als primers anys de *La Renaixensa* al seu costat, ja que portava tot el pès de *La Veu de Catalunya*, quan aquella fou fundada, n'obstant quan va passar aquella època de sacrifici, llavors que un sol home, aquell patriota, feia'l diari i les faixes i fins el duia a les estacions, com a bon soldat disciplinat que he sigut sempre vaig entrar a formar part de la seva redacció.

Recorda, seguidament, les campanyes del vell periòdic catalanista, llavors de la guerra de Cuba que amb tota noblesa afirmaven que'l sentiment separatista d'aquella illa era justificat, i en banquet brindaven per la victòria de Cuba. Erem nosaltres, diu, que davant de les picarres dels diaris que hi fixaven els telegrams de la guerra, hi anàvem a predicar la llibertat cubana.

El Catalanisme no anirà endavant fins que surti un home que posant-se a la davantera de la joventut els porti per els camins que'ls altres pobles han trobat la victòria. Però aquest home vindrà, perquè'l sentiment de catalanitat està en l'ànima de tots els catalans, sien o no nacionalistes, i mentres aquest sentiment existeixi la renaixença de la Patria anirà fent via enllà, camí de la victòria. (Ovació).

El jove senyor Seriol, llegeix la magistral

poesia «El cap d'En Moragas», del mestre Guimerà, que és ovacionada.

El company Salat, en nom de RENAIXEMENT, fa ús de la paraula. Comença dient que corresponent a l'invitació de l'Associació parla en aquell acte i que ho fa amb gran alegria per trobar-se entre'ls vells companys dels temps de *La Renaixensa*.

Fà historia forsa detallada i minuciosa de com va naixer el vell diari, de les seves vicissituds, de la desaparició quan la febre groga, fins que esdevingué el periòdic més ferm de la època. Els treballs que hi eixien cada dia, diu, van anar desveillant als catalans el sentiment de la Patria, i va arribar una hora que ja no eren sols els intellectuals els que la llegien *La Renaixensa*, sinó que era tot el poble qui la llegia. Quants sacrificis durant 30 anys de treball ferm! I és que llavors, oblidant els nostres propis interessos, els nostres deures amb la familia i demés, dedicàvem tot el temps, tot el nostre pensar en l'obra de la Patria, i és que nosaltres recordàvem sempre aquelles paraules de Crist que deia que no sols de pa viu l'home.

Recorda l'aparició del setmanari *La Nació Catalana* que tantes emocions li produí, i que fent-li conèixer fonament l'ésser de la Patria es llençà a la propaganda de llibertat per terres de Catalunya. Fà alusió també a les campanyes dels nacionalistes catalans llavors de la guerra amb Cuba.

Es dól de l'actuació política d'aquests darrers anys en que'l poble oblidant les Bases de Manresa i Balaguer s'ha recordat massa de les de Reus. Les Bases de Manresa, repeteix, que són el mínim de les nostres aspiracions, han sigut oblidades i hem passat el temps fent diputats que, fins quan ne tinguérem 40 rès feren. (Aplaudiments). I per xò vinguéren moments de decadencia i de defalliment però sols foren els vells caducs els que's desalentaren, que vinguéren els joves, els eterns somnadors, a la lluita, per a pujar a la gloria al costat dels Rizal, dels Maceo i dels Moragues. (Ovació).

Volem fer revivre *La Renaixensa* i de sa impossibilitat en nasqué RENAIXEMENT, avui revista, però que, com aquella, pot arribar a ésser diari. I l'estrella, acaba dient, que és el nostre emblema, significa: Llengua Catalana, contribució progressiva, empleus per els catalans, serveis d'armes voluntaris i legislació Catalana. (Gran ovació).

En F. X. Casals llegeix un treball d'En Pere

Aldabert que no pogué assistir a l'acte. En ell futeja an els que apartant-se de la honrada política de la U. C. integrament defensada per *La Renaixensa*, han anat a caure sinó descaradament, de traïdoria a la vella política espanyola creant un caciquisme que en molts punts és pitjor que'l que abans teníem a Catalunya, perquè d'un caciquisme a l'altre caciquisme — i són paraules seves — no més hi ha la diferencia com la que hi ha entre dos ous postos per la mateixa gallina. I és per això que molts traïdorament fugiren de les rengleres d'En Planas i Casals després d'haver rebut d'aquest polític tota mena de mercès, perquè an aquest se li havia post el sol i d'un cop d'ull vegeren que lo que feien a les ordres de don Manuel podrien seguir fent-ho en companyia d'uns altres. I en Planes i lo mateix que en Planes en Rius i Taulet, no sols eren subscriptors de *La Renaixensa* des de sa fundació, sinó que també adjunts dels Jocs Florals i des de l'alcaldia els hi donaren tota la magestuositat an aquella institució literaria a la vegada que nacionalista, parlant sempre en català en tots els actes privats, a diferencia de lo que fan avui molts dels que són capdavanters del catalanisme.

Explica també els antecedents de la escisió que tingué la U. C. llavors del cèlebre pacte amb en Polavieja, indicant que els que llavors fugiren de la vella entitat no volgueren pactar ni amb federals ni carlins, que al fi i al cap tenen el regionalisme dins son programa, perquè això haguera sigut pactar amb la criada i ells ho anaren a fer de dret amb la senyora representada aleshores per la reina Cristina.

I aixís anà explicant diferents aspectes de la vida de *La Renaixensa*, no solament de quan anava vestida de curt en forma de Revista, sinó de més fart, de quan la volgueren posar de llarg, fins que tingué de morir sense veure acomplert els ideals defensats amb braó durant tota la seva vida de brega per a nostra causa nacionalista.

El treball d'En Pere Aldabert fou rebut amb molts aplaudiments.

Clogué l'acte amb paraules saturades de vera doctrina catalanista, l'il·lustre president de la Unió Catalanista, que recomanà sempre que's guardi el respecte degut als que amb son constant treball i abnegació ompliren un espai de nostra Historia, però que'l seu exemple ens deu afermar no tant sols per a imitar-lo sinó també si hi cap per arribar més enllà en el nostre esforç.

Del passat treiem-ne sempre lo bo, i no oblidem també tot lo meçquí que d'ell pugui dependre's car com més bons serem més serà la nostra fortitut que té de dur-nos al triomf.

Dedica paraules coratjoses a la joventut. Vosaltres que sou joves, diu, no us desenganyeu mai, que'l desengany d'un home és un engany al poble. En tots els ideals i en tots els moviments n'hi han de desenganyats. Sigueu forts, sigueu bons, que'l benestar humà, que'l triomf del Nacionalisme esdevindrà de la bondat humana. Sols seràn els bons els que viuràn els temps futurs.

I acaba dolent-se que lo avançat de l'hora no li permeti fer unes declaracions sobres la futura orientació de la U. C. I amb una parrafada inspiradíssima donà per acabat son hermoíssim parlament que no cal dir que fou llargament ovacionat.

A l'acabar l'acte es cantaren «Els Segadors» en mig del més gran entusiasme.

Consistori dels Jocs Florals de Barcelona

Convocatoria per als de l'any 1914

LV de llur restauració.

ALS poetes, als prosadors de Catalunya, com de tots els territoris on la nostra llengua és parlada i coneguda, els VII Mantenedors dels Jocs Florals de Barcelona, salut.

Per complir l'honrosa comanda que l'honorable Cos d'Adjunts ens feu el dia 30 d'octubre d'aquest any, us convidam a pendre part en els Jocs Florals de 1914 els quals, seguint les bones costums establertes, se regiràn pel següent

CARTELL

El primer diumenge de maig, que s'escau el dia 3, se celebrarà la poètica festa, en el qual seràn judicats a les millors poesies que hi tirin els tres «Premis ordinaris» (que ofereix cada any l'Excm. Ajuntament de Barcelona), corresponents als tres mots que formen el lema de la nostra Institució, que son segons els nostres Estatuts:

«Una Englantina d'or» que's donarà a la millor poesia d'esperit patriòtic o sobre fets històrics o tradicionals, usatges o costums de la nostra Terra.

Una «Viola d'or i d'argent» a la millor poesia religiosa o moral.

Una «Flor natural», premi anomenat d'honor i cortesia a la millor poesia sobre tema que's deixa al bon gust i franc àrbitre dels autors. Segons la bella costum d'antic establerta, el qui obtingui aquest premi deurà fer-ne present a la dama de sa elecció, la qual proclamada «Reina de la Festa» entregarà els altres premis als qui'n siguin guanyadors.»

Premis extraordinaris.—Una Copa artística a la millor composició en prosa de caracter literari.

Seguint lo establert pels Estatuts dels Jocs Florals, els Mantenedors otorgaràn ademés tots els premis que siguin menester per recompensar degudament les composicions del concurs que'n siguin mereixedors, com també els Accèssits o Mencions honorífiques que judiquin ben merescuts.

Totes les composicions han d'ésser escrites en Català d'aquest Principat, de les Illes Balears, de Valencia, del Rosselló o de la Sardenya, no entrant en concurs les que no siguin rigurosament inèdites.

Tots els treballs s'han de remetre a la Baixada de Cervantes, núm. 7, pral., segona, abans del migdia del 15 de març vinent, acompanyats d'una plica closa que contingui'l nom de l'autor, duient damunt escrit el títol de la composició.

Per l'entrega dels premis no serà valit altre nom que'l que's trobi en la plica a que fa referencia'l paragraf anterior a l'obrir-lo en l'acte de la festa.

Els premis que no siguin retirats abans del dia 15 d'octubre de l'any vinent s'entendrà que són renunciats per llurs guanyadors.

El Consistori's reserva per un any l'exclusiva propietat de les obres premiades, ben entés que la publicació total o parcial de qualsevolga d'elles abans de la celebració de la festa implica la renúncia al premi, així com també honors consegüents:

Premi Fastenrath.—Seguint el torn establert l'any 1909, serà otorgat a l'autor de la millor obra dramàtica original escrita en llengua Catalana publicada o representada dintre dels sis anys darrers o sigui del primer de gener de 1908 al 31 de desembre d'enguany. La concessió d'aquest premi podrà sollicitar-la l'autor o qualsevol particular o corporació, enviant, per l'exàmen, a l'Administració del Consistori (adreça desudita), dos exemplars al menys del llibre, abans del migdia del 15 de gener de 1914. Dita Administració lliurarà rebut de les obres presentades.

Que'l Senyor us dongui inspiració per cantar la Patria, la Fè, l'Amor, com a nosaltres discreció en judicar, premiant als més dignes.

Fou dictat el present Cartell en la ciutat de Barcelona, als 30 de novembre de 1913, pels VII Mantenedors.

Julius Carsalade, Bisbe de Perpinyà, President.—Ramón Picó i Campamar.—Antoni Suñol.—Cèsar August Torres.—Emili Tintoré.—Josep Saderra.—Joan Oller i Rabassa, Secretari.

NOVES

Per trobar-se sobtadament indisposat nostre estimat company *Maig*, no podem publicar aquesta setmana la secció d'*Esguards* de la qual està encarregat.

Nostres llegidors s'hauràn enterat per la premsa diària, de la *alcaldada* del batlle de Palafrugell, contra la nostra estimada llengua, amb motiu de presentar varis regidors nacionalistes i regionalistes, una proposició en la qual se demanava que aquell Ajuntament empleés la Llengua Catalana en els casos en que la llei no disposi que s'emplei la llengua oficial de l'Estat, proposició a que s'oposà dit alcalde a que fos votada.

Creiem que'ls palafrugellencs demostraran que no estan disposats que sigui menyspreuada per un qualsevol la nostra estimada llengua i que amb la seva actitud que ha d'ésser ben enèrgica, aconseguiran que la patriòtica proposició tingui l'èxit merescut.

Degut a unes declaracions fetes pel representant de l'Estat espanyol Sr. Andrade en la darrera sessió preparatòria de la Mancomunitat Catalana, diumenge vinent serà entregada a dit senyor, per una comissió de joves catalanistes, una gramàtica de la Llengua Catalana, per a que pugui aprendre, com va prometre, degudament el Català, per a fer-ne us com hagi d'actuar com a president de la mateixa.

Això segurament farà que'n les successives reunions de la Mancomunitat, els senyors diputats no tornin a usar de lo que és precisament la més gran demostració del centralisme, que diuen volen anular.

Per a dilluns dia 19 de gener al vespre, s'anuncia al Palau de la Música Catalana, el concert extraordinari per l'eximia Marfa Barrientos, essent els beneficis que'n ell s'obtinguin destinats a la fundació del «Premi Barrientos», generosa idea de la nostra gran cantant, no fa moltes setmanes explicada en aquestes planes.

Hem tingut ocasió de veure un detallat estat de comptes de la Secció de Mútuu Auxili de l'Associació Catalanista de Premià de Mar, que demostra la bona tasca que dita institució ve realitzant en aquella vila.

La doble tasca patriòtica social dels seus directors, és mereixedora del més alt elogi, i digna d'ésser imitada per totes les entitats semblants de la nostra Terra.

En la reunió de socis fundadors del Casal Nacionalista del districte sisé, celebrada darrerament, després d'aprovar-se 'ls Estatuts i d'haver-se acordat demanar l'adhessió a la Unió Catalanista, es nomenaren els següents senyors per a formar el Concell Directiu:

President, Francesc Rosell; vis-president, Francesc Vidal; caixer, Agustí Masramon; secretari, Enric Tarragó; bibliotecari, Josep Gou; vocals, Joan Moliné, Joan Casadesús, F. X. Casas Briz, Guillem Cornet i Francisco Hervera.

Dijous passat a la tarde començaren les sessions d'Historia de Catalunya amb projeccions lluminoses, destinades als nens i nenes dels Col·legis d'aquesta ciutat, a càrrec i iniciativa del vis-president de la Unió Catalanista, En Daniel Girona i Llagostera, cuidant de la seva organització l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

La sala de sessions del Centre Excursionista de Catalunya, entitat que ha posat al servei d'aquesta obra educadora i patriòtica el seu hostatge i la llum per a les projeccions, es vegé atapada de nens i nenes que escoltaren amb veritable delectació les explicacions clares i senzilles amb que'l doctor Girona donà la primera lliçó del *Curset* d'Historia de Catalunya, les quals s'aniràn repetint tots els dijous que no sien dies de festa, començant puntualment a les cinc de la tarde.

L'entusiasme demostrat per mestres i deixebles fa augurar que'l Concurs de Historia celebrador el prop-vinent mes de abril serà d'un èxit marvellós i de gran profit per al coneixement del gloriós passat de la nostra Patria Catalana.

Per a costejar una bandera per al llur agrupament, celebraren «Els néts dels Almogàvers», el dimars, dia 6 del corrent, una festa literaria musical, que assolí un èxit esclatant, tant per la gentada que s'encabí en el seu lloc social, com per la valua dels elements que hi prengueren part.

En la safata, que presidien belles senyoretes, se recullí una bona quantitat que's destinà a engroixir la subscripció oberta per l'adquisició de la bandera.

◆◆ RENAIXEMENT ◆◆

REDACCIÓ: Caçador, 4, 1.^a

ADMINISTRACIÓ: Canuda, 45

Preus de subscripció: 2 ptes. trimestre